

Morzsák a korinthusi levelezésből

32. MENNYEI VIGASZTALÁS

„Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, ⁴aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket.” (2Kor 1,3-4)

„Törött” világban élünk, szenvedések és nyomorúságok között. Naponta hallunk szörnyű eseményekről, összetört sorsokról, elhordozhatatlannak tűnő szenvedésekről. Ilyenkor bambán nézünk Istenre, és nem értjük, miért nem akadályozta meg a tragédiát, miért nem avatkozott közbe időben, miért nem vigyázott az emberekre. A kérdés még égetőbb, amikor saját bajainkról van szó. Miért engedte Isten, hogy megváltott gyermekével ez történjen?

Pál azt mondja, hogy Isten nem mindig őrzi meg gyermekeit a gondtól, de mindig megvigasztalja őket. Ő az „irgalom Atyja” és „minden vigasztalás Istene”. Nem értjük, hogy mit és miért tesz, de tudhatjuk, hogy meg fog vigasztalni. Arra tehát nem számíthatunk, hogy Isten gyermekeiként soha nem ér bennünket baj, de arra igen, hogy mindezek mégis valahogy benne vannak Atyánk tervében, akiből nem hiányzik az irgalom és aki nem fukarkodik a vigasztalással. Isten nevel bennünket a megpróbáltatásokkal és használni akar mások megvigasztalásában. A minden vigasztalás Istene úgy vigasztal, hogy mi is meg tudunk utána vigasztalni másokat ugyanazzal a vigasztalással. Olyan vigasztalás ez, mely a szenvedést szolgálattá fordítja. Olyan vigasztalás, mely a könnyeket még nem felszárítja, hanem mások számára is elérhetővé teszi. A másokért hullatott könnyek viszont már a vigasztalásból fakadó könnyek, bennük van a mennyország öröme is.